

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 187/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Pavlom Antošom, advokátska kancelária, Námestie sv. Egídia 93, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 a jej uznesením zo 6. novembra 2014 a upovedomením z 24. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 a jej uznesením zo 6. novembra 2014 a upovedomením z 24. februára 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Východ, Košice (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) vydaným 14. októbra 2014 pod ČVS: PPZ-804/NKA-PZ-VY-2014 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Proti rozhodnutí o vznesení obvinenia sťažovateľ podal sťažnosť z 20. októbra 2014, ktorú generálna prokuratúra uznesením č. k. XIV Gv 56/14/1000-48 zo 6. novembra 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

Podaním z 2. februára 2015 adresovaným generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) sťažovateľ podal podľa § 364 Trestného poriadku „*Návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní*“, ktorému generálny prokurátor nevyhovel, o čom upovedomil obhajcu sťažovateľa prípisom č. k. XVI/2 Pz 11/15/1000-5 z 24. februára 2015.

V uvedenej trestnej veci bol sťažovateľ uznesením sudcu Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp 115/2014 zo 16. októbra 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 48/2014 zo 4. novembra 2014 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

O následne podanej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu sudca okresného súdu pre prípravné konanie uznesením sp. zn. 0 Tp 115/2014 zo 4. decembra 2014 rozhodol tak, že jej vyhovel a sťažovateľa prepustil, avšak krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 58/2014 z 11. decembra 2014 opravným prostriedkom napadnuté prvostupňové rozhodnutie zrušil a sám žiadosť sťažovateľa zamietol. Súčasne sľub sťažovateľa ako náhradu za väzbu neprijal, a rovnako tak nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľ 19. februára 2015 znovu požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej generálna prokuratúra nevyhovela, a preto ju 9. marca 2015 predložila na rozhodnutie okresnému súdu.

Cestou obhajcu sťažovateľ 4. marca 2015 na okresnom súde opäť požiadal o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu. Túto žiadosť okresný súd doručil generálnej prokuratúre na vyjadrenie, pretože trestná vec bola stále v štádiu prípravného konania. Generálna prokuratúra túto žiadosť predložila okresnému súdu späť na rozhodnutie o nej 18. marca 2015.

O oboch uvedených žiadostiach sťažovateľa (z 19. februára 2015 a 4. marca 2015) rozhodol sudca okresného súdu pre prípravné konanie uznesením sp. zn. 0 Tp 115/2014 z 18. marca 2015 tak, že ho podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku prepustil z väzby na slobodu.

Proti tomuto rozhodnutiu sudcu okresného súdu pre prípravné konanie podala prokurátorka generálnej prokuratúry sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením

sp. zn. 5 Tpo 9/2015 z 24. marca 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného priadku zamietol.

Vo vzťahu k nevyhoveniu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 19. februára 2015 prokurátorom sťažovateľ namieta, že toto nebolo *«odôvodnené žiadnym dôvodom kolúznej väzby. Trvajúce podozrenie zo spáchania trestného činu, ktoré prokurátor uvádza, je obligatórnou podmienkou, ale nie dôvodom väzby. V odôvodnení svojho postupu prokurátor neuvádza jediný procesný úkon, ktorý by sťažovateľ naďalej mohol v prípade prepustenia na slobodu mariť alebo ovplyvniť. Dôvody neprepustenia sťažovateľa prokurátor uvádza ako „trestného činu sa dopustil v budove súdu...“ a „dnes bude podaná obžaloba...“ Žiadne iné odôvodnenie dôvodnosti väzby zo strany dozorujúceho prokurátora sa v súdnom spise nenachádza.»*.

Podľa názoru sťažovateľa *„Z odôvodnenia rozhodnutia prokurátora o žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 19. 2. 2015 je zrejmé, že hlavným dôvodom väzby má byť pretrvávajúca existencia podozrenia zo spáchania trestného činu. Táto je však logickou podmienkou nielen dôvodnosti väzby, ale aj dôvodnosti samotného trestného stíhania. Ak sa k tejto podmienke nepridružuje konkrétny dôvod vyvolávajúci obavu z kolúzneho konania, nie je možné konštatovať zákonnosť väzby.“*.

V ďalšom sťažovateľ v súvislosti s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby na slobodu z 19. februára 2015 postupu generálnej prokuratúry vytýka, že túto žiadosť predložila na rozhodnutie sudcovi okresného súdu pre prípravné konanie až 9. marca 2015, t. j. po 18 dňoch. Ako sťažovateľ uvádza, *„Dĺžka rozhodovania o sťažnosti bola... 33 dní, z toho na generálnu prokuratúru pripadla takmer polovica tejto lehoty. V druhej polovici lehoty stihli o veci rozhodnúť dva sudy. Prokurátorovi pritom stačí v prípade nesúhlasu so žiadosťou, vec so stručným prípisom predložiť sudcovi pre prípravné konanie.“*

Sťažovateľ túto časť uzatvára, že *„má za to, že nejde o primeranú lehotu ale o prieťah v konaní, nevyvolaný objektívnymi okolnosťami a povahou veci“*.

Následne sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta aj okolnosti týkajúce sa rozhodnutia, ktorým mu bolo vznesené obvinenie. Proti tomuto rozhodnutiu sa bránil sťažnosťou z 20. októbra 2014, ktorou „*namietal trestnosť skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, pričom svoje právne stanovisko podrobne a zrozumiteľne formuloval*“.

Napriek tomu „*prokurátor sťažnosť zamietol a podstatným argumentom obhajoby sa vyhol tak, že ich v celom rozsahu v odôvodnení opomenul vyvrátiť alebo sa nimi vyporiadať iným ústavne konformným spôsobom*“.

Z tohto dôvodu podal sťažovateľ návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, ktorý zdôvodnil nedostatkom „*odôvodnenia uznesenia o zamietnutí sťažnosti zo dňa 6. 11. 2014 a súčasne zopakoval svoju argumentáciu proti trestnosti skutku a vyzval generálneho prokurátora, aby sa s touto jeho obranou vyporiadal, t. j., aby ju uznal ako dôvodnú a uznesenie zrušil alebo aby ju presvedčivo vyvrátil*“.

Podľa názoru sťažovateľa však „*Ani tento orgán sa s námietkami sťažovateľa nevyporiadal a obvinenie alebo druhostupňové rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti nezrušil, hoci výslovne uviedol, že nižší orgán povinnosť vyporiadať sa s námietkami zanedbal*“.

Sťažovateľ je presvedčený, že ním vznesené námietky boli právne relevantné vo vzťahu „*k meritu veci. A hoci išlo o námietky opakované, ani jeden z prokurátorov GP sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s nimi nevyporiadal*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že

„*I. Generálna prokuratúra SR (konajúca povereným prokurátorom Generálnej prokuratúry), v trestnom konaní proti sťažovateľovi vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000, tým, že po doručení žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby dňa 19. 2. 2015, napriek zániku dôvodov väzby a napriek neexistencii vzniku nových dôvodov väzby, neprepustila sťažovateľa z väzby na slobodu, porušila ústavné právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby, ako aj právo na prepustenie z väzby, ak je táto nezákonná, zaručené článkom 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a právo na osobnú slobodu zaručené čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

II. *Generálna prokuratúra SR (konajúca povereným prokurátorom Generálnej prokuratúry) v trestnom konaní proti sťažovateľovi vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 tým, že nekonala bez zbytočných prietáhov vo veci posudzovania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo dňa 19. 2. 2015 a predložila ju na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie až dňa 9. 3. 2015, porušila ústavné právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby, ako aj právo na prepustenie z väzby, ak je táto nezákonná, zaručené článkom 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR; právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR; právo na slobodu zaručené čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3, ods. 4 a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

III. 3.1. *Generálna prokuratúra SR (konajúca povereným prokurátorom Generálnej prokuratúry) v trestnom konaní proti sťažovateľovi vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 tým, že svoje uznesenie zo dňa 6. 11. 2014 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 14. 10. 2014, riadne neodôvodnila, porušila právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

3.2. *Generálna prokuratúra SR (konajúca generálnym prokurátorom v zastúpení) v trestnom konaní proti sťažovateľovi vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 tým, že po doručení návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľa zo dňa 14. 10. 2014, toto rozhodnutie nezrušila, hoci nebolo riadne odôvodnené a tým, že sama svoj postup v upovedomení zo dňa 24. 2. 2015 riadne neodôvodnila, porušila právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

IV. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- € a zaväzuje Generálnu prokuratúru SR, aby túto sumu vyplatila sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.*

V. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov konania a zaväzuje Generálnu prokuratúru SR, aby sumu priznaných trov vyplatila k rukám právneho zástupcu sťažovateľa do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.*“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 a jej uznesením zo 6. novembra 2014 a upovedomením z 24. februára 2015.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:..

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa tým, že generálna prokuratúra „po doručení žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby dňa 19. 2. 2015, napriek zániku dôvodov väzby a napriek neexistencii vzniku nových dôvodov väzby, neprepustila sťažovateľa z väzby na slobodu, porušila ústavné právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby, ako aj právo na prepustenie z väzby, ak je táto nezákonná“.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na citované znenie čl. 127 ods. 1 in fine ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), v ktorom je zakotvený princíp subsidiarity, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05).

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku jasne a zreteľne vyplýva, ktorý orgán verejnej moci bol povolaný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho základnému právu na osobnú slobodu v prípade, ak by došlo k jeho porušeniu postupom generálnej prokuratúry.

Týmto orgánom bol jednoznačne okresný súd (sudca pre prípravné konanie), ktorému bola žiadosť sťažovateľa predložená na rozhodnutie po tom, ako jej príslušná prokurátorka generálnej prokuratúry nevyhovela. Preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa tým, že generálna prokuratúra v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 „*nekonala bez zbytočných prietahov vo veci posudzovania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo dňa 19. 2. 2015 a predložila ju na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie až dňa 9. 3. 2015*“.

2.1 V uvedenom sťažovateľ vidí okrem iných aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované v čl. 17 ústavy (ods. 1, 2 a 5) a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky okrem iného aj na rýchlosť tohto preskúmania.

Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. júna 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. novembra 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby v zmysle, v akom sa jej dožaduje sťažovateľ, poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1

dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

Pokiaľ ide o vzťah čl. 48 ods. 2 ústavy upravujúceho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, vrátane práva na urýchlene konanie (čo platí aj vo vzťahu k uvedenému čl. 5 ods. 4 dohovoru), a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09, IV. ÚS 327/07, III. ÚS 304/06, III. ÚS 195/2010).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Na základe týchto skutočností odmietol ústavný súd sťažnosť v tejto časti—namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry pri predkladaní žiadosti sťažovateľa z 19. februára 2015 okresnému súdu—ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou

napadnutým postupom generálnej prokuratúry v konaní o väzbe a obsahom čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2.2 Rovnako práva zaručené v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru sa na vec sťažovateľa v ním namietanej súvislosti nevzťahujú. V danom prípade totiž ide námietku nedodržania urýchlenosti rozhodovania o ďalšom trvaní väzby, na čo sa vzťahuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, a nie o prípady, ktoré predpokladajú čl. 5 ods. 3 dohovoru v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, t. j. nešlo prvotné vzatie do väzby – uvalenie väzby [čl. 5 ods. 1 písm. c)], resp. o rýchlosť postupu v konaní o merite, t. j. o vine a treste osoby, ktorá je v rámci tohto konania pozbavená osobnej slobody (k tomu pozri napr. IV. ÚS 327/07, uznesenie z predbežného prerokovania vo veci I. ÚS 65/05 a pod.).

Aj v tejto časti je teda sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, čo viedlo k jej odmietnutiu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.3 Iná je situácia, pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sa na namietanú rýchlosť postupu pri rozhodovaní o väzbe jednoznačne vzťahujú.

Sťažovateľ postupu generálnej prokuratúry vytýka, že po tom, ako jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu doručenej 19. februára 2015 nevyhovela, túto predložila okresnému súdu na rozhodnutie až 9. marca 2015, t. j. po 18 dňoch.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy

korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „*speedily*“ a francúzsky výraz „*a bref délai*“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A – 164, § 21, Neumester z roku 1968, A – 8, § 24 a Sancher – Reisse z roku 1986, A – 107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, § 33– § 36).

Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, IV. ÚS 190/07 a iné).

Podstatnou požiadavkou čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj to, aby súd rozhodol „urýchlene“. Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými

vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj v súlade s účelom čl. 5, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibiharie v. Holandsko z 25. 10. 1990, § 27).

Ústavný súd pri posudzovaní tejto námietky sťažovateľa postupoval aj v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (pozri napr. rozhodnutia I. ÚS 223/04, II. ÚS 142/2012 – v ktorých bol takisto posudzovaný postup príslušnej prokuratúry, I. ÚS 94/06), pri ktorej súčasne prihliadol najmä na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej *„ak sa o zákonnosti väzby rozhoduje na viacerých stupňoch, lehota končí až konečným rozhodnutím súdu, ale postup sa posudzuje globálne“* (napr. Navarra v. Francúzsko, rozsudok z 23. 11. 1993).

Ústavný súd preto považoval napadnutý postup generálnej prokuratúry spolu s postupom okresného súdu a krajského súdu ako jeden celok, a tak ho aj posudzoval.

Ako sám sťažovateľ v sťažnosti uvádza, po predložení predmetnej žiadosti sťažovateľa generálnou prokuratúrou okresnému súdu (sudcovi pre prípravné konanie) na rozhodnutie 9. marca 2015 tento o nej rozhodol 18. marca 2015 tak, že sťažovateľa uznesením sp. zn. 0 Tp 115/2014 podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku prepustil z väzby na slobodu. Na tomto mieste je pre úplnosť potrebné uviesť, že okresný súd (sudca pre prípravné konanie) zohľadnil dĺžku predkladania žiadosti sťažovateľa generálnou prokuratúrou, keď v odôvodnení uznesenia sa tejto skutočnosti dostatočne venoval. Druhostupňový súd opravný prostriedok generálnej prokuratúry proti prvostupňovému rozhodnutiu uznesením sp. zn. 5 Tpo 9/2015 z 24. marca 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Ústavný súd akceptuje tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého *„Dĺžka rozhodovania o sťažnosti bola teda 33 dní“*.

Ústavný súd vzhľadom na uvedený skutkový stav veci dospel k záveru, že lehota, v ktorej bolo rozhodnuté o žiadosti o prepustenie z väzby sťažovateľa uvedenými orgánmi verejnej moci, nebola neprimeraná a nepredstavovala čas, v ktorom by sa o návrhu nerozhodlo urýchlene, čo súčasne znamená, že nedošlo k porušeniu práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru ani základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy. Neexistuje

totiž nijaká pevne ustanovená lehota, v rámci ktorej by sa malo o väzbe rozhodnúť. Či sa rozhodne urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Ako už bolo spomenuté, spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko). V aktuálnom prípade skutočná doba rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa bola ďaleko od prekročenia tolerovanej lehoty jedného mesiaca na jednom stupni, preto aj keď sa postup generálnej prokuratúry v tejto záležitosti môže javiť ako zdĺhavý, celkovo je potrebné považovať lehotu rozhodovania o väzbe za akceptovateľnú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa tým, že generálna prokuratúra v konaní vedenom pod sp. zn. XIV Gv 56/14/1000 „*svoje uznesenie zo dňa 6. 11. 2014 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 14. 10. 2014, riadne neodôvodnila*“, ako aj tým, „*že po doručení návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia... zo dňa 14. 10. 2014, toto rozhodnutie nezrušila, hoci nebolo riadne odôvodnené a tým, že sama svoj postup v upovedomení zo dňa 24. 2. 2015 riadne neodôvodnila*“.

3.1 Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľ proti uzneseniu prokurátorky generálnej prokuratúry č. k. XIV Gv 56/14/1000-48 zo 6. novembra 2014, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení mu obvinenia zamietla ako nedôvodnú, podal mimoriadny opravný prostriedok – návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, na základe ktorého generálny prokurátor preskúmal označené uznesenie prokurátorky generálnej prokuratúry zo 6. novembra 2014 a vec vybavil prípisom z 24. februára 2015.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv uplatnením právneho prostriedku nápravy adresovaného generálnemu prokurátorovi podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku [(§ 363 a nasl. Trestného poriadku), čo sťažovateľ aj využil, pozn.], ústavný súd jeho sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu prokurátorky generálnej prokuratúry č. k. XIV Gv 56/14/1000-48 zo 6. novembra 2014 odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3.2.1 Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom generálnej prokuratúry tým, že na základe návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní nezrušila uznesenie o vznesení obvinenia zo 14. októbra 2014 a svoj postup v tejto súvislosti v upovedomení z 24. februára 2015 riadne neodôvodnila, ústavný predovšetkým poukazuje na absenciu zákonom požadovanej náležitosti spočívajúcej v riadnom označení konania, v ktorom sa porušili označené práva sťažovateľa [§ 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody]. V odôvodnení sťažnosti, ale aj v samotnom návrhu na rozhodnutie (petite) absentuje uvedenie spisovej značky konania generálnej prokuratúry, v rámci ktorého malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou a dôsledne využívať všetky právne

prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Napokon aj sám právny zástupca sťažovateľa v odôvodnení sťažnosti z 20. októbra 2014 proti uzneseniu o vznesení obvinenia uviedol, že *„advokát je oprávnený poskytovať právne poradenstvo za peniaze, ako druh podnikania. V súvislosti s tým sa predpokladá vyššia miera odbornosti a vyššia miera zodpovednosti vo vzťahu ku klientom.“*. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahrádzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada *„vigilantibus iura scripta sunt“*, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti mohol odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

3.2.2 Napriek uvedenému ústavný súd aj v snahe vyhnúť sa prílišnému formalizmu preskúmal z ústavnoprávneho hľadiska prípis generálneho prokurátora (v zastúpení) č. k. XVI/2 Pz 11/15/1000-5 z 24. februára 2015, ktorým bol vybavený návrh sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení mu obvinenia.

Z obsahu napadnutého upovedomenia (prípisu) vyplýva, že generálny prokurátor (v zastúpení) preskúmal *„na vec sa vzťahujúci vyšetrovací spis Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, Expozitúra Východ v Košiciach sp. zn. PPZ-804/NKA-PZ-VY-2014 a dozorový spis prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XIV Gv 56/14/1000, avšak nebolo zistené porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo použitie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je oprávnenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku“*.

K tomuto záveru dospel generálny prokurátor na základe týchto v prípise z 24. februára 2015 uvedených skutočností:

«Vychádzajúc z vyšetrovacieho spisu... a dozorového spisu..., ktoré boli preskúmané so zreteľom na všetky skutočnosti, ktoré vyplývajú z obsahu Vášho návrhu, možno konštatovať správnosť a zákonnosť uznesenia prokurátorky... zo 6. novembra 2014, ako aj predchádzajúceho uznesenia vyšetrovateľa PZ... zo 14. októbra 2014 o vznesení obvinenia...

Z obsahu... spisových podkladov bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že boli splnené všetky zákonné podmienky na to, aby bolo [REDAKOVANÉ]... vznesené obvinenie za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona.

Vyšetrovateľ PZ rozhodol o vznesení obvinenia na základe výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ] a ďalších dôkazov, ktoré boli vykonané po začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku... a dostatočne odôvodňujú záver, že obvinený [REDAKOVANÉ] sa dopustil skutku kladeného mu za vinu tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia vyšetrovateľa PZ... zo 14. októbra 2014, a svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d/Trestného zákona.

Vyšetrovateľ PZ pri zadovažovaní dôkazov postupoval zákonným spôsobom, v súlade s ustanovením § 2 ods. 6, ods. 10 Trestného poriadku a ustanovením § 126 ods. 1 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 138 Trestného poriadku, pričom v ďalších podrobnostiach možno poukázať aj na odôvodnenie uznesenia sp. zn. PPZ-804/NKA-PZ-VY-2014 zo 14. októbra 2014, z obsahu ktorého vyplývajú všetky skutočnosti tak, ako to ukladá ustanovenie § 176 ods. 1 ods. 2 Trestného poriadku a § 206 ods. 3 Trestného poriadku.

Navyše, v súvislosti s obsahom Vášho návrhu možno len zdôrazniť, že v zmysle platnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj ustálenej justičnej praxe a napokon aj samotného znenia ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní vyšetrovateľa a prokurátora o vznesení obvinenia sa nevyžaduje úplná istota, ale len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že sa trestného činu dopustila určitá osoba, ktorý sa neskôr na základe ďalšieho vykonaného dokazovania potvrdí alebo vyvráti. Úlohou ďalšieho vyšetrovania bude zabezpečiť vykonanie ďalších dôkazov, ktoré sú potrebné na zistenie skutkového stavu tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku,

a až po ich vykonaní a vyhodnotení v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, bude možné v trestnej veci rozhodnúť v súlade so zákonom.

Návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, ktorý vyplýva z obsahu Vášho podania z 2. februára 2015, možno považovať za dôvodný len v časti, v ktorej namietate, že sa prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. XIV Gv 56/14/1000-48 zo 6. novembra 2014 v dostatočnej miere nezaoberala všetkými skutočnosťami, ktoré vyplývajú z obsahu Vašej sťažnosti z 20. októbra 2014, ktorú ste podali v zastúpení obvineného... proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ... o vznesení obvinenia...

Neobsahuje všetky skutočnosti tak, ako to ukladá ustanovenie § 176 ods. 2 Trestného poriadku, avšak uvedené porušenie zákona nemožno považovať za „podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci“ tak, ako to vyžaduje zákon v ustanovení § 363 ods. 1 Trestného zákona.

Vzhľadom na to, že preskúmaním postupu orgánov činných v trestnom konaní som nezistil porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo zrušenie namietaného uznesenia prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XIV Gv 56/14/1000-48 zo 6. novembra 2014 a ani predchádzajúceho uznesenia vyšetrovateľa PZ sp. zn. PPZ-804/NKA-PZ-VY-2014 zo 14. októbra 2014 za použitia mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, Vášmu návrhu, ktorý ste podali v zastúpení obvineného [REDAKOVANÉ] a vyplýva z obsahu Vášho podania z 2. februára 2015, nebolo nevyhovené, o čom Vás upovedomujem...»

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrovi spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené

jeho vyhlásením, je policajť povinný vydat' obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Z namietaného prípisu vyplýva, že generálny prokurátor akceptoval nielen záver prokurátorky generálnej prokuratúry vyjadrený v jej uznesení č. k. XIV Gv 56/14/1000-48 zo 6. novembra 2014, v ktorom vyhodnotila postup a uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru ako správne, ale aj uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru o vznesení obvinenia, ktoré je podľa jeho názoru dostatočne odôvodnené zistenými skutočnosťami. Pokiaľ aj generálny prokurátor vytkol prokurátorky generálnej prokuratúry určité nedostatky jej rozhodnutia zo 6. novembra 2014, uviedol, že tieto nebolo možné považovať za *«„podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci“ tak, ako to vyžaduje zákon v ustanovení § 363 ods. 1 Trestného zákona»*.

Vychádzajúc z obsahu dokumentácie priloženej k sťažnosti ústavný súd konštatuje, že argumentáciu uvedenú v namietanom prípise generálnej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom generálneho prokurátora (totožným s názorom prokurátorky generálnej prokuratúry) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonných predpisov generálnou prokuratúrou (generálnym prokurátorom, pozn.) možno uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natolko odchyľili od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by sa tým zásadne poprel ich účel a význam. Ústavný súd nezistil, že by namietanému prípisu č. k. XVI/2 Pz 11/15/1000-5 z 24. februára 2015 bolo možné vyčítať jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd ale zároveň považoval za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v danom prípade sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd na základe ním namietaných pochybení orgánu činného v trestnom konaní už v počiatočnom štádiu trestného stíhania

vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí. V danej veci preto ani nepovažuje za potrebné obsírnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľa, pretože aj v prípade opodstatnenosti jeho tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu trestného konania, na čo stabilne poukazuje vo svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho skončenie procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenie znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré nebolo odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 64/04, III. ÚS 3/02, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 197/08). Z toho dôvodu námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho práva treba v kontexte uvedeného považovať aj za predčasné.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi aj v ďalšom štádiu trestného konania (po podaní obžaloby) ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietať porušenie svojich základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa jeho názoru dôjsť v dôsledku protiprávneho postupu vyšetrovateľa Policajného zboru a prokurátorky generálnej prokuratúry, ako aj generálneho prokurátora v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2016